

KARTA PRACY

wstęp

Wiosną 1943 r. większość polskich Żydów już nie żyła. Przeprowadzana od roku przez Niemców i ich pomocników systematyczna akcja likwidacji gett i mordowania ich mieszkańców na miejscu bądź w obozach zagłady nieuchronnie zmierzała ku końcowi. Zdecydowana większość z prawie półmilionowej społeczności żydowskiej Warszawy zmarła z głodu, chorób lub została wywieziona do Treblinki i tam zamordowana w komorach gazowych.

W największym getcie na okupowanych ziemiach polskich, w Warszawie, wciąż przebywało około 50–60 tys. Żydów. Wśród nich byli ludzie młodzi, członkowie żydowskich organizacji młodzieżowych. Ci nasto- i dwudziestoletni chłopcy i dziewczęta, opuszczeni i bez swych najbliższych, byli świadomi swojej sytuacji. Mord polskich i europejskich Żydów odbywał się na oczach świata, który milczał. Mimo głębokiego poczucia osamotnienia, młodzi bojownicy nie pozostawali bierni. 19 kwietnia 1943 r. wybuchło powstanie w getcie warszawskim.

19 kwietnia Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN organizuje corocznie akcję społeczno-edukacyjną „Żonkile” upamiętniającą wydarzenia w getcie warszawskim. Akcji od początku towarzyszy hasło „Łączy nas pamięć”, które podkreśla siłę wspólnoty, znaczenie solidarności i potrzebę dialogu ponad podziałami. W tym roku przypada 77. rocznica powstania.

zadanie

Po obejrzeniu filmu „Nie było żadnej nadziei. Powstanie w getcie warszawskim 1943” w reż. Kamy Veymont oraz wysłuchaniu wypowiedzi historyka Piotra Kowalika, odpowiedź na poniższe pytania:

Jakie wydarzenia wpłynęły na decyzję o podjęciu walki?

Czy powstańcy mieli szansę na zwycięstwo?

Co dla nas dzisiaj oznacza to powstanie?

W jaki sposób powinniśmy o nim pamiętać?
